

به خانه‌های کسانی که به خود ستم کردند، وارد نشوید، مگر آنکه گریان باشید

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که گفت: همراه با رسول الله صلی الله علیه وسلم از [دیار] حجر گذشتیم. پس رسول خدا صلی الله علیه وسلم به ما فرمودند: «لَا تَدْخُلُوا مَسَاكِينَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ، إِلَّا أَنْ تَكُونُوا بَاكِينَ؛ حَدَّرَا أَنْ يُصِيبَكُم مِثْلُ مَا أَصَابَهُمْ» ثُمَّ رَجَرَ فَأَسْرَعَ حَتَّى خَلَفَهَا. یعنی: «به خانه‌های کسانی که به خود ستم کردند، وارد نشوید، مگر آنکه گریان باشید؛ از ترس آنکه مبدا همان [عذابی] که به آنان رسیده، به شما نیز برسد». سپس [مرکب خود را] راندند و شتاب کردند تا آنجا را پشت سر گذاشتند.

[صحیح است] [بخاری و مسلم در روایت آن اتفاق دارند]

هنگامی که پیامبر صلی الله علیه وسلم از کنار دیار ثمود عبور می‌کردند، از وارد شدن به سرزمین‌های عذاب‌دیدگانی که به خود ستم کرده بودند، نهی فرمودند، مگر آنکه شخص در حالت گریه و عبرت گرفتن از آنان وارد شود؛ از ترس اینکه مبدا عذابی مانند عذاب آنان به او نیز برسد. سپس بر مرکب خود نهیب زدند و با سرعت از آنجا گذشتند تا آن را پشت سر گذاشتند.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/66294>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

